

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Epistola Styliani Ad Stephanvm Papam V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

*imperator epistolam ad pontificem, similiter etiam Mapa metropolita
Cæsarea & eius socii. Epistola vero metropolitæ ita se habet.*

EPISTOLA STYLIANI
AD STEPHANVM PAPAM V.

*Sanctissimo ac beatissimo Stephano, domino ac œcumenico papæ Sty-
lianus episcopus Neocæsareæ Euphratesiæ prouinciæ seruus ser-
uorum Dei, & qui mecum sunt episcopi, nec non omnes episcopi
& presbyteri & diaconi sanctissimæ ecclesiæ Constantinopoli-
tanæ, & omnes præpositi per occidentem & orientem consti-
tuti, & presbyteri monachi quietam vitam agentes.*

Extat supra
in fine
Cœcilii IV.
Constanti-
nopolitani
sub alia ver-
sione.

DEI catholica & apostolica ecclesia semper præualet
aduersus eos qui illi bellum concitant. Scriptum est
enim, quod Dominus imbecilles reddit eius hostes. Et qui
aduersus ecclesiam bellum gerit, Dei se hostem constituit.
Variæ igitur, o sacrum & venerandum caput, humani ge-
neris hostis sunt fraudes, diuersis temporibus alios aliis ra-
tionibus a recta via ad vias obliquas homines subtrahentis.
Hoc vero præcipue in Dei ecclesia ille facere consuevit,
vbi recta quidem agere, laude dignum est, sicut econtra a
recto recedere, formidabile existit. Cum itaque in Dei ec-
clesia multa iniquitatis vasa inuenisset, venerationem quæ
sacris imaginibus exhibetur, tum Christi, tum purissimæ
eius matris & seruorum eius, ab ecclesiastica disciplina
remouere conatus est; sed diuina fauente gratia, nostro-
rum piorum imperatorum auxilio, nostra ecclesia suum
decorem nunc recepit, & abominabilem illum errorem
hæresis circa imagines procul abiecit. Quid vero dæmon
bonorum operum osor? Nouam iterum concitat tempe-
statem. Iterum enim Gregorium suscitât cognomento Af-
bestam, id est, inextinguibilem, & Eulapium, & Petrum,
& eorum socios, ac per eos Christi membra abinuicem di-
uellere, & a sanctissimo Ignatio patriarcha abalienare non
dubitauit. Hos itaque patriarcha sapius synodice aduoca-
tos, & qua decebat humanitate tractans, vt nullo pacto a
Dei ecclesia segregati, præda dæmonis fierent, efficere
non potuit. Quapropter priuatione tandem & anathe-
mate ipsos damnauit. Illi vero literas miserunt, & legatos
ad sanctissimum tunc temporis pontificem Romanum
beatum

B. Leonem, petentes vt ab ipso, quasi iniuriam passi, vindicarentur. Pontifex vero ad patriarcham Ignatium scripsit, rogans eum, vt aliquem mitteret suo nomine in urbem Romam, vt per eum discere posset, quomodo res se haberet de schismaticis illis. Quod patriarcha Ignatius facere non tardauit, sed misit Lazarum monachum & confessorem vna cum literis, qui rem omnem de Gregorio recte nouerat, & pontificem de singulis edocuit. Quapropter pontifex & ipse damnauit eodem modo quos Ignatius damnauerat, tamquam schismaticos. Sed beato papa Leone vita functo, iterum illi Benedicto papæ successori molestias intulerunt. At Benedictus sanctissimus, re iterum diligenter examinata, eorum damnationem cum Ignatio confirmauit. Qui deinde Photio cuidam schismatico ab ecclesia Constantinopolitana, & in dignitate constituto inhaerentes, & eius fauore vrentes apud Bardam principem & auunculum Michaelis imperatoris (qui & ipse arguebatur a patriarcha Ignatio turpis incestus gratia) Ignatium ipsum e patriarchali sede violenter eiiciunt, multas calumnias aduersus eum fingentes, vt imperatorem ipsum ita subdlexerint, vt Photium pro Ignatio in patriarchali sede collocarit, a schismaticis electum, & a damnato Gregorio eo die ordinatum. Quando pontifices ipsi, & insigniores ex sacerdotibus, & quicumque in ecclesia potiores erant, segregati sunt propter illegitimam intrusionem schismatici Photii, inter quos etiam ipse fui minimus omnium. Deinde vero multos ille ad se conuulsit, alios quidem perterrefaciens, alios vero male tractans, alios muneribus decipiens. Chirographum præterea propria scripsit manu, nunquam se aduersus Ignatium, nec eos qui ab illo fuerant ordinati aliquid mali tentaturum. Nec deinde magnum temporis spatium intercessit, & nulla habita ratione proprii chirographi, in celebri templo sanctorum apostolorum Conciliabulo congregato, depositione & anathemate patriarcham Ignatium damnat moechus ipse & adulter Photius. Deinde vero suam iniquitatem ex superabundanti confirmare volens, ad vestram urbem Romam, & tunc temporis pontificem Nicolaum misit episcopos cum literis imperatoris, & petiit ab illo legatos mitti ad Constantinopolitanam ecclesiam,

qui perpenderent quæ ipse contra Ignatium gesserat: quod factum est. Missi enim sunt Rhadoaldus & Zacharias cum commendatitiis literis ad Michaelem imperatorem & Photium. Legati itaque cum Constantinopolim venissent, congregata est Synodus, & legati subducti quidem a Photio muneribus, minis vero ab imperatore, nihil fecerunt eorum quæ ipsis fuerant mandata, sed potius Ignatium damnarunt, Photium vero contra, præter pontificis mandatum, in patriarchali sede confirmarunt; & ita ad apostolicam sedem cum literis imperatoris & Photii sunt reuersi. Quando scilicet zelo quodam motus monachus ille Theognostus, qui & archimandrita, clam etiam ipse sub mentita laicali veste Romam proficiscitur, & sanctissimum Nicolaum papam de his omnibus docet, quæ aduersus Ignatium gesta fuerant. Quapropter pontifex congregata Synodo, suos legatos Rhadoaldum & Zachariam damnauit, quod fecissent præter illa quæ sibi fuerant demandata. Aliam item Synodum congregat, & Photium mœchum & inuiaforem anathemate damnat, Ignatium vero contra, patriarcham Constantinopolitanum literis suis declarat, nec non quæcumque gesta fuerant, tum Michaeli imperatori, tum Photio aperte significauit. Cum vero post Michaelem ad Basilium imperii sceptrum deuenisset, diuino zelo patriarcha motus ille, acta quæ in vrbe Roma a papa Nicolao gesta sunt, de Photii eiectione, & de Ignatii restitutione confirmauit, & Ignatium ab exilio reuocauit, & Photium a patriarchali sede eiecit, & ab vtraque parte, Ignatii videlicet & Photii legatos, vna cum literis suis ad apostolicam sedem destinauit, mittens præterea figmentum illud Photii Pseudosynodi aduersus Nicolaum papam; qui inuentus est a legatis vita functus. Hadrianus vero Nicolao cum successisset, ostensa sunt illi quæ missa fuerant. Iterum igitur Hadrianus papa localem Synodum congregauit; & eadem quæ beatus papa Nicolaus, aduersus Photiũ decreuit. Et cum elegisset pios viros, Constantinopolim misit, & œcumenica Synodo congregata, præsentibus etiam legatis orientalium sedium, iterum sententia promulgatur aduersus Photium, quod vt mœchus & adulter ecclesiam Constantinopolitanam inuaserit. Quapropter deponitur, & anathemate damnatur, & Ignatius

restituitur. Nec tamen propterea Photius quietem habuit, sed iniquos homines & maleficos & deceptores congregauit, & calumnias falsas fingendo non destitit, quousque beatissimum Ignatium vitam misere relinquere procurauit. Neque hoc solum, sed etiam dum iam Ignatius in propria sede resideret, Photius ab œcumenica Synodo damnatus & anathematizatus in Constantinopolitana diœcesi varias habuit ordinationes. Quin etiam cum militari manu, sicut quondam impius ille Macedonius, in sanctam Dei ecclesiam profiliit, dum nos comministri sacrum in celebri templo sanctæ Sophiæ faceremus. Qui cum vidissemus Photium ita impudenter in Dei tabernaculum ingredientem, relicto imperfecto sacro aufugimus. Photius vero sacerdotes Domini & comministros nostros magna vi & multis verberibus vel inuitos ad se conuulsit. Ego vero & qui mecum erant episcopi, presbyteri & diaconi, & omnes per occidentem & orientem præpositi monachorum & quietam vitam agentes, infinitus videlicet numerus, diuina gratia inconcussi permansimus, quamuis neque antea neque postea Photio communicauimus: qui cum illegitime (vt dictum est) ecclesiam inuasisset, dubitationem multis iniecit dicentibus, quod hunc Photium videlicet non recipimus, nisi illum confirmauerit Romæ apostolica sedes: quod cum ille didicisset, simpliciores ita decipit. Paulum enim & Eugenium episcopos a Ioanne papa ad Ignatium patriarcham missos, vt cum illo de rebus Bulgarorum prouinciæ agerent. Qui cum inuenissent quod beatus Ignatius iam demortuus erat, Photius illos muneribus corruptos decipit, & imperatoris minis coegit, vt dicerent coram omni clero & episcopis, & reliquo populo, quod contra Ignatium a Ioanne papa essent missi, vt illum anathemate damnarent, & Photium patriarcham promulgarent. quapropter plerique comministrorum nostrorum sunt decepti. Ille vero etiam vestram apostolicam sedem fraudibus eludere volens, literas composuit nomine Ignatii patriarchæ & comministrorum eius, quibus orabat beatitudinem apostolicæ sedis, vt Photium reciperet. & has literas ad nos miserunt. quapropter Petrus presbyter a vobis in urbem regiam cum venisset cum Paulo & Eugenio, Photium ab apostolica sede receptum promulgarunt.

Hinc capta occasione etiam politicas curas in se suscepit, & ita regiam potestatem vsurpare contendebat. Abbatulum enim quemdam ignobilem & humilem atque maleficum sibi familiaritate coniunxit, cuius pater Santabareus cognomento dicebatur, Manichæus quidem secta, & veneficus professione, qui cum agnitus esset, & capi dubitaret, ad Bulgaros confugit, adhuc impietatis morbo laborantes, vbi ille Christianorum fidei abrenuntiavit. Huius itaque filius Abbatulus prædictus Constantinopoli adhuc iuuenis manens, traditur Studitarum monasterio a Barda Cæsare, & ibi alitur. Cum vero ad perfectam venisset aetatem, & omnem iniquitatem calleret, adhæret Photio suo simili, quem Photius sacerdotem ordinavit in priore illa sua intrusione ad patriarchalem dignitatem. Cum vero Photius a patriarchali sede fuisset eiectus, post œcumenicæ Synodi promulgationem, Santabareni filius prædictus Abbatulus suggerit Photio vt aliquem inueniret domesticorum imperatoris: affirmabat enim per hunc iterum Photium se posse restituere. Inuentus itaque Nicetas cognomento Plorans, qui multis muneribus deceptus, quæ a Santabareno venefico magica pocula & esculenta fuerant parata apponens imperatori, fecit, vt Photius ille exorsus, amicus videretur, & sanctissimo Ignatio patriarchalem sedem tenente, Photium ad palatium reuocauit ex eo loco qui Augustus dicitur, & in palatio contubernalem Photium habebat, vt Photius magis esset patriarcha quam Ignatius ipse, licet in patriarchali sede ipse Ignatius resideret. Quapropter, vt supra diximus, ordinationes habebat, & ita imperatorem aduersus Ignatium irritauit vt ei vitam male abstulerit. Qui cum ita male fuisset mortuus, statim Photius eiusdem sedem occupauit, secum habens Santabarenum illum, quem imperatori familiarissimum reddidit, & Euchaitarum episcopum constituit; insignia etiam monasteria in aliis dioccesibus constituta & aliis episcopis subdita, ab illis abstulit, eaque tradita Santabareno, vt illa Euchaitarum ecclesiæ aggregarentur, & episcopi in illis a Santabareno ordinarentur. Santabareus præterea iste vna cum Photio aduersus piissimum imperatorem nostrum Leonem, qui nunc rerum potitur, malum consilium iniit, & eius patrem Basilium aduersus eum irritant, affir-

mantes Leonem insidiari & aduersari paternæ voluntati. Cum vero insanabili morbo laboraret Basilius, & iam morti propinquus esset, putauerunt quod illo volente, & filio iam procul absente, facile ipsi imperium obtinerent, vt per se, vel per alium quem vellent, illud administrarent. Sed Dei prouidentia non permisit eorum iniquitatem impleri. Licet enim Leo filius a patre Basilio inter priuatos homines haberetur, quinimo carcere detineretur custoditus, post patris obitum ad imperiale solium euectus est. Qui Photium quamprimum eiecit, tamquam multarum iniquitatum auctorem. Nos vero qui illi non obediemus, & praterea multa mala passi sumus, illis miseriis idem Leo imperator liberauit. Quoniam vero scimus, quod a vestra apostolica sede corrigi, & iuxta Canones corripri debemus: hac de causa humilibus his nostris literis tuam oramus venerabilitatem, vt misericorditer nobiscum agas, cum populo videlicet, qui non sine rationabili causa Photii ordinationem recepit, vt ne qui apostolicæ fedis legatos Rhadoaldum & Zachariam, qui initio Photium confirmarunt in Constantinopolitana sede, deinde Eugenium & Paulum, qui secunda vice cum Photio comunicarunt, exceptit, vna cum Photio interitu damnetur, nec alius infinitus numerus ab ecclesia pellatur; hoc enim facere consuevit ecclesia. Oecumenica enim Synodus quarta Dioscorum iniquitatis principem & auctorem, Flauiani interfectorem, beati videlicet patriarchæ Constantinopolitani, damnauit & homicidam & hæreticum, vt qui ausus est sanctissimo papæ Leoni excommunicationem irrogare: eos vero qui a Dioscoro fuerant ordinati, vel lapsi fuerant, cum tamen pietatis sectatores fuissent, per pœnitentiam illos suscepit. Nicæna etiam septima Synodus auctores hæresis Iconomachorum damnauit, illorum vero sequaces per pœnitentiam admisit. Quapropter decet etiam tuam singularem virtutem, Photium quidem tamquam ab initio schismaticum, & a schismaticis illegitime ordinatum & propter alia multa, quæ operatus est mala, expellere: eos vero qui ab ipso decepti sunt, misericorditer cum illis dispensari rogamus, vt ecclesiæ Constantinopolitanæ pax & tranquillitas ita restituatur, & non alii quidem Apollo, alii Cephæ sint, & alii Pauli, & sic vnum 1. Cor. 1.

corpus ecclesiæ diuidatur, sed omnes vnanimis, tamquam vnum caput habentes Christum Deum & Saluatorem omnium nostrum, omnes communiter illi laudes offeramus, & eius præcepta similiter prædicemus: neque propter vnum hominem peccatorem tantus numerus pereat. Nos enim, vt diximus, imperatorum Christo dilectorum nutu Constantinopolim venientes; dum multi nos ad communionem impellunt, & iuramento affirmant se ab apostolica sede dispensationis indultum obtinuisse, vt absque impedimento sacerdotalem dignitatem exercitare possent, nullo tamen pacto illis fidem adhibuimus, a tua sanctitate expectantes aliquid firmi & certi. Hoc autem ausim affirmare, o venerandum caput, Deum adhibens testem, quod nullus eorum, qui cum Photio communicarunt, propria id fecerit voluntate, sed potius principum violentia. Quapropter tuam rogamus beatitudinem, vt populum, parum abest, desperatum misericorditer suscipias. Rogat te Petrus, cuius sedem administrandam obtines, qui ab omnium Domino edoctus fuit, vt septuagies septies ignosceret, etiam iis qui scienter deliquerint. Exaudi nos, vt etiam tu a Deo benignitatem desuper obtineas, & longo tempore ecclesiam apostolicam regere valeas precibus sanctissimæ Dei genitricis, cælestium potestatum, apostolorum, prophetarum, martyrum, confessorum, & omnium sanctorum. Amen.

Matth. 18.

EPISTOLA II.

STEPHANI PAPÆ V.

AD EPISCOPOS ORIENTALES.

Ipsis pro ordinatione Stephani patriarchæ Constantinopolitani dispensationem petentibus, eo quod a Photio diaconus ordinatus fuisset, respondet, & vltiorem informationem petit.

*Stephanus episcopus seruus seruorum Dei vniuersis episcopis
& reliquis clericis, &c.*

Extat supra
in fine
Concil.
Constanti-
nop. IV.
tom. 23.

CATHOLICA Christi & Dei nostri ecclesia fundata super firmam petram, apostoli videlicet Petri confessionem, licet plurimis tempestatibus & fluctibus agitur, nihilo minus confirmatur & augetur. Nec mirum si huma-